

Emanuil Popdimitrov

Határ

Páris környéki szerződések, ráncos
vén pergamentek, léha és csalárd
miniszterek s a fegyveres fináncok
hiába rajzoltak közénk határt:

aznaptól kezdve, hogy kitört a béke,
csak úgy, mint rég, egy ég borul le ránk,
és túlnanról, szél szárnyon jött zenére
a régi dalt dalolja még a szánk:

s az útkeresztet is hiába zárják
sorompók; át a vámhegyek falán
érett búzánkból szentjánosbogárcák
szállnak hozzátok minden éjszakán.

És nincs fegyver, sem zsoldos, mely e népet
szétválaszthatná; bús tarlók felett
szeptembertájt a fecskék is felétek
visznek mitőlünk hű üdvözlét:

s az árkon átrepült virágmagokból
tavaszra néktek új virág fakad,
és méheink a régi méhkasokból
hozzátok szállnak, mint arany-nyilak...

A temetők között, a kertek alján
egy kis patak most köztünk a határ:
és Mindszentekkor, ha a nép a sírok
közt rőt mécskekkel látogatni jár:

hiába áll a komitács vigyázzban,
tavaszra váró, barna fák alatt
a tömjénfüst kék s hajlékony virággal
öleli a túlparti sírokat...

Faludy György és Dimo Boikliev fordítása

Emanuil Popdimitrov (1885–1943) – a XX. század első felében a bolgár líra jelentős alakítója s alakja. A szépirodalom s az irodalomtudomány szinte minden területén alkotott.